

ЖИТОМИРСЬКИЙ ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

№ 240/7887/26 від 07 травня 2026 року

Верховний Суд
вул. П. Орлика, 8, м. Київ, 00011

Керуючись приписами частини 4 статті 7 Кодексу адміністративного судочинства України, звертаюся для вирішення питання стосовно внесення до Конституційного Суду України подання щодо неконституційності приписів статті 51 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» в редакції Закону України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України» від 28 грудня 2014 року №76-VIII, оскільки за правовим висновком суду є такими, що порушують право на належний рівень соціального захисту осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи та суперечать частині 1 статті 3, частині 2 статті 8, статті 16, частині 3 статті 22, частині 1 статті 46, частині 1 статті 50 Конституції України.

Додаток: копія рішення Житомирського окружного адміністративного суду від 07 травня 2026 року у справі №240/7887/26 на 08 арк.

Суддя

Окис Тетяна Олександрівна

ЖИТОМИРСЬКИЙ ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

РІШЕННЯ
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

07 травня 2026 року

м. Житомир

справа № 240/7887/26
категорія 112010203

Житомирський окружний адміністративний суд у складі головуючого судді Окис Т.О., розглянувши в електронній формі у порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні) справу за позовом до Головного управління Пенсійного фонду України в житомирській області про визнання протиправними дій, зобов'язання вчинити дії,

встановив:

У березні 2026 року (далі – позивач) звернувся через систему «Електронний суд» до Житомирського окружного адміністративного суду з позовом про визнання протиправними дій Головного управління Пенсійного фонду України в Житомирській області (далі – відповідач, ГУ ПФУ в Житомирській області) щодо не проведення нарахування та виплати щомісячної додаткової пенсії за шкоду, заподіяну здоров'ю у розмірі визначеному статтею 51 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» від 28 лютого 1991 року №796-ХІІ (далі – Закон України №796-ХІІ), а саме у розмірі 30% мінімальної пенсії за віком щомісячно та зобов'язання здійснити нарахування та виплату такої з 22 грудня 2025 року.

На обґрунтування позовних вимог зазначає, що додаткова пенсія за шкоду, заподіяну здоров'ю особам, які належать до потерпілих внаслідок Чорнобильської катастрофи категорії має нараховуватися та виплачуватися в порядку та розмірах, визначених статтею 51 Закону України №796-ХІІ у редакції Закону України №230/96-ВР. Уважає, що як потерпілий внаслідок Чорнобильської катастрофи, має право на перерахунок додаткової пенсії за шкоду, заподіяну здоров'ю у розмірі 30% мінімальної пенсії за віком відповідно до статті 51 Закону України №796-ХІІ, у редакції Закону України №230/96-ВР.

Ухвалою суду від 09 березня 2026 року позов прийнято до провадження, призначено до розгляду в електронній формі у порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи та визначено відповідачу строк для подання відзиву на позов.

Сторони належним чином повідомлені про розгляд справи судом, що підтверджується доказами, які містяться в матеріалах справи.

Однак, станом на дату розгляду справи відповідач своїм правом на заперечення щодо заявлених позовних вимог не скористався, відзиву на позовну заяву до суду не надіслав.

Згідно частини 6 статті 162 Кодексу адміністративного судочинства України, у разі ненадання відповідачем відзиву у встановлений судом строк без поважних причин суд вирішує справу за наявними матеріалами.

На підставі пункту 2 частини 1 статті 263 Кодексу адміністративного судочинства України суд розглядає справу за правилами спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні).

Суд установив, що позивач є постраждалою особою внаслідок Чорнобильської катастрофи (2 категорії), що підтверджується посвідченням, перебуває на обліку в ГУ ПФУ в Житомирській області та отримує пенсію за віком.

Позивач вважає, що відповідачем незаконно не проводяться нарахування та виплата додаткової пенсії у розмірі, визначеному у статті 51 Закону України №796-ХІІ.

На своє звернення щодо приведення розміру пенсії у відповідність до вимог статті 51 Закону України №796-ХІІ позивач отримав відмову.

Не погоджуючись із відмовою, з метою захисту свої прав та законних інтересів, позивач звернувся з цим позовом до суду.

Дослідивши матеріали справи, всебічно і повно з'ясувавши всі фактичні обставини справи, об'єктивно оцінивши докази, які мають значення для її розгляду і вирішення спору по суті, суд дійшов до таких висновків.

Приписами частини 2 статті 19 Конституції України встановлено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Статтею 46 Конституції України передбачено, що громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

Згідно зі статтею 16 Основного Закону забезпечення екологічної безпеки і підтримання екологічної рівноваги на території України, подолання наслідків Чорнобильської катастрофи – катастрофи планетарного масштабу, збереження генофонду Українського народу є обов'язком держави.

Установлення у законах України пільг, компенсацій та гарантій громадянам України, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, обумовлено виконанням державою свого конституційного обов'язку, передбаченого статтею 16 Основного Закону, щодо подолання наслідків Чорнобильської катастрофи та збереження генофонду Українського народу. Такі пільги, компенсації та гарантії є особливою формою відшкодування завданої шкоди вказаній категорії громадян.

Конституційний Суд України у рішенні від 20 березня 2002 року №5-рп/2002 наголосив на недопустимості скасування окремих пільг, компенсацій та гарантій особам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, зазначивши, що відповідно до статті 16 Конституції України забезпечення екологічної безпеки і підтримання екологічної рівноваги на території України, подолання наслідків Чорнобильської катастрофи є обов'язком держави. Одним із тяжких наслідків аварії на ЧАЕС стала втрата здоров'я громадянами. Законами України таких громадян віднесено до відповідних категорій, вони потребують відновлення втраченого здоров'я, постійної медичної допомоги та соціального захисту з боку держави.

Отже, скасування пільг, компенсацій та гарантій осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, не відповідає конституційному обов'язку держави, передбаченому у статті 16 Основного Закону України, зазначені пільги, компенсації та гарантії є такими, що захищені Конституцією України від негативних наслідків для цієї категорії осіб при внесенні змін до законодавства України, оскільки норми Конституції України зобов'язують державу нести відповідальність за впровадження системи заходів щодо розв'язання проблем, пов'язаних із забезпеченням захисту прав, інтересів, гарантій, наданих особам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи.

Основні положення щодо реалізації конституційного права громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, та розв'язання пов'язаних з нею проблем медичного і соціального характеру, що виникли внаслідок радіоактивного забруднення території, визначені Законом України №796-ХІІ.

За змістом статті 1 Закону України №796-ХІІ цей нормативно-правовий акт

спрямований на захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, та розв'язання пов'язаних з нею проблем медичного і соціального характеру, що виникли внаслідок радіоактивного забруднення території.

Державна політика в галузі соціального захисту потерпілих від Чорнобильської катастрофи та створення умов проживання і праці на забруднених територіях базується на принципах, зокрема, соціального захисту людей, повного відшкодування шкоди особам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи.

Стаття 51 Закону України №796-ХІІ (в редакції, чинній з 09 липня 2007 року), встановлювала наступний порядок виплати додаткової пенсії за шкоду, заподіяну здоров'ю, особам, віднесеним до категорій 2, 3, 4:

особам, віднесеним до категорії 2, щомісячна додаткова пенсія за шкоду, заподіяну здоров'ю, призначається у розмірі 30 процентів мінімальної пенсії за віком;

особам, віднесеним до категорії 3, додаткова пенсія за шкоду, заподіяну здоров'ю, призначається у розмірі 25 процентів мінімальної пенсії за віком;

особам, віднесеним до категорії 4, додаткова пенсія за шкоду, заподіяну здоров'ю, призначається у розмірі 15 процентів мінімальної пенсії за віком.

У подальшому, дія норм статі 51 Закону України №796-ХІІ неодноразово обмежувалася законодавцем. Такі обмеження реалізовувалися Верховною Радою України у законах про Державний бюджет України як шляхом викладення вказаних норм в іншій редакції, так і шляхом делегування Кабінету Міністрів України повноважень щодо визначення порядку та розміру доплати до пенсії та додаткової пенсії за шкоду, заподіяну здоров'ю, передбачених статтею 51 Закону України №796-ХІІ, виходячи з наявного фінансового ресурсу бюджету Пенсійного фонду України на відповідний календарний рік.

Так, підпунктом 13 пункту 28 розділу ІІ Закону України «Про Державний бюджет України на 2008 рік та про внесення змін до деяких законодавчих актів України» від 28 грудня 2007 року №107-VI (далі – Закон України №107-VI) статтю 51 Закону України №796-ХІІ викладено в такій редакції:

«Особам, віднесеним до категорії 2, щомісячна додаткова пенсія за шкоду, заподіяну здоров'ю, призначається в розмірі 15 процентів прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.

Особам, віднесеним до категорії 3, щомісячна додаткова пенсія за шкоду, заподіяну здоров'ю, призначається в розмірі 10 процентів прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.

Особам, віднесеним до категорії 4, щомісячна додаткова пенсія за шкоду, заподіяну здоров'ю, призначається в розмірі 5 процентів прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.

Розмір прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, визначається на момент виплати додаткової пенсії згідно із законом про Державний бюджет України і не може коригуватися іншими нормативно-правовими актами»

Рішенням Конституційного Суду України від 22 травня 2008 року №10-рп/2008 положення пункту 28 розділу ІІ Закону України №107-VI визнані неконституційними.

Відтак, зміни, внесені до зазначеної правової норми, які визнані неконституційними, втрачають чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього Рішення, тобто з 22 травня 2008 року.

Таким чином, з 22 травня 2008 року стаття 51 Закону України №796-ХІІ діяла в редакції, чинній з 09 липня 2007 року.

Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2011 рік» від 14 червня 2011 року №3491-VI (далі – Закон України №3491-VI) розділ VII «Прикінцеві положення» Закону України «Про Державний бюджет України на 2011 рік» доповнений пунктом 4, яким встановлено, зокрема, що у 2011 році норми і положення статей 39, 50, 51, 52, 54 Закону України №796-ХІІ застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявного фінансового

ресурсу бюджету Пенсійного фонду України на 2011 рік (положення пункту 4 розділу VII визнано таким, що відповідає Конституції України (є конституційним) згідно з Рішенням Конституційного Суду України від 26 грудня 2011 року №20-рп/2011).

Відтак, Законом України №3491-VI Кабінету Міністрів України надані повноваження встановлювати інші, ніж передбачені статтею 51 Закону України №796-XII, розміри додаткової пенсії за шкоду, заподіяну здоров'ю, особам, віднесеним до 2 – 4 категорії постраждалих внаслідок Чорнобильської катастрофи.

На виконання пункту 7 Закону України №3491-VI, 06 липня 2011 року Кабінет Міністрів України прийняв постанову «Про встановлення деяких розмірів виплат, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету» №745 (далі – Постанова №745), яка набрала чинності з 23 липня 2011 року, приписами якої визначені інші розміри щомісячної додаткової пенсії за шкоду, заподіяну здоров'ю, передбаченої статтею 51 Закону України №796-XII.

Отже, зміна правового регулювання спірних правовідносин відбулася 23 липня 2011 року, у зв'язку з набранням чинності Постановою №745, у якій Кабінет Міністрів України реалізував своє право на встановлення розмірів соціальних виплат, передбачених для постраждалих внаслідок Чорнобильської катастрофи, зокрема статтею 51 Закону України №796-XII.

01 січня 2015 року набрав чинності Закон України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України» від 28 грудня 2014 року №76-VIII, підпунктом 10 пункту 4 розділу I якого статтю 51 Закону України №796-XII викладено в такій редакції:

«Особам, віднесеним до категорій 2, 3, 4 призначається щомісячна додаткова пенсія за шкоду, заподіяну здоров'ю, у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України.».

Вказані доповнення Конституційним Судом України в установленому порядку неконституційними не визнавалися.

Таким чином, визначення порядку і розмірів виплат вказаним категоріям осіб делеговано Кабінету Міністрів України.

Кабінет Міністрів України реалізував своє право на встановлення розмірів соціальних виплат, передбачених для постраждалих внаслідок Чорнобильської катастрофи, зокрема, постановою Кабінету Міністрів України від 23 липня 2011 року №1210, якою затверджений Порядок обчислення пенсій особам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи (далі – Порядок №1210).

Пунктом 13 названого Порядку передбачено, що щомісячна додаткова пенсія за шкоду, заподіяну здоров'ю, відповідно до Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» виплачується у таких розмірах:

1) особам, що належать до категорії 1:

з числа учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС:

особам з інвалідністю I групи – 474,5 гривні;

особам з інвалідністю II групи – 379,6 гривні;

особам з інвалідністю III групи – 284,7 гривні;

для інших осіб з інвалідністю, щодо яких встановлено причинний зв'язок інвалідності з Чорнобильською катастрофою:

особам з інвалідністю I групи – 341,64 гривні;

особам з інвалідністю II групи – 227,76 гривні;

особам з інвалідністю III групи – 170,82 гривні.

Отже, змінивши Законом України №76-VIII законодавче регулювання розмірів додаткових пенсій за шкоду заподіяну здоров'ю, Верховна Рада України скасувала соціальні гарантії, передбачені статтею 51 названого Закону у редакції Закону України №230/96-ВР.

При цьому, законодавець вже не вперше допустив обмеження права на соціальне забезпечення осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, на що неодноразово звертав увагу Конституційний Суд України, зокрема, в рішенні від 03 квітня 2024 року у справі №4-р(І)/2024, яким було визнано такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), частину 3 статті 54 Закону України №796-ХІІ у редакції Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» від 29 червня 2021 року №1584-ІХ щодо підвищення рівня пенсійного забезпечення окремих категорій осіб.

Ураховуючи наведене, внесені Законом України №76-VIII зміни до статті 51 Закону України №796-ХІІ є такими, що порушують право на належний рівень соціального захисту осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, що не відповідає частині 1 статті 3, частині 2 статті 8, статті 16, частині 3 статті 22, частині 1 статті 46, частині 1 статті 50 Конституції України.

При цьому суд зауважує, що повноваження адміністративних судів та порядок здійснення судочинства в адміністративних судах визначає Кодекс адміністративного судочинства України.

Так, статтею 6 названого Кодексу передбачено, що суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого, зокрема, людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави.

Стаття 8 Конституції України закріплює визнання та дію принципу верховенства права і роз'яснює його зміст наступним чином: а) як найвищу юридичну силу Конституції України, яка передбачає, що закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України та повинні відповідати їй; б) як пряму дію норм Основного Закону країни, що передбачає гарантування звернення до суду для захисту конституційних прав та свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України.

Завданням адміністративного судочинства є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень (частина 1 статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України).

У справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони зокрема, на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України (пункт 1 частини 2 статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України).

Джерела права, які застосовуються судом наведені у статті 7 Кодексу адміністративного судочинства України, частиною 1 якої визначено, що суд вирішує справи відповідно до Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

При цьому частиною 4 названої правової норми передбачено, що якщо суд доходить висновку, що закон чи інший правовий акт суперечить Конституції України, суд не застосовує такий закон чи інший правовий акт, а застосовує норми Конституції України як норми прямої дії.

У такому випадку суд після винесення рішення у справі звертається до Верховного Суду для вирішення питання стосовно внесення до Конституційного Суду України подання щодо конституційності закону чи іншого правового акта, що віднесено до юрисдикції Конституційного Суду України.

Таким чином, у судовому розгляді предметом правозастосування насамперед виступає закон, що регулює спірні відносини. Разом з цим ймовірні колізії між приписами законів та нормами Конституції України, стають передумовами практичної потреби у застосуванні норм Конституції як норм прямої дії.

Тож, суд, розглядаючи справу, має витлумачити акти в такий спосіб, щоб узгодити їх Конституцією України, а у разі протиріччя, яке не може бути у жодний спосіб узгоджене з Конституцією України, відмовлятися від їхнього застосування і застосовувати норми Конституції як норми прямої дії, оскільки застосування презумпції конституційності не обмежене юрисдикційною діяльністю Конституційного Суду України і поширюється на діяльність судів загальної юрисдикції, які при здійсненні правосуддя обов'язково мають оцінювати правові акти, що підлягають застосуванню, на відповідність Конституції України.

Таким чином, процесуальне законодавство у сфері адміністративного судочинства зобов'язує адміністративні суди застосовувати норми Конституції України як норми прямої дії у разі суперечності закону чи іншого правового акта приписам Основного Закону із одночасним зверненням до Верховного Суду для вирішення питання стосовно внесення до Конституційного Суду України подання щодо конституційності закону чи іншого правового акта, що віднесено до юрисдикції Конституційного Суду України.

Такий закріплений принцип саме «прямої дії норм Конституції» є фундаментом доктрини прямої (безпосередньої) дії конституційних норм в українському конституційному та інших галузях права. Суди мають втілювати в судову практику норми Конституції.

Отже, оскільки Конституція України, як зазначено в її статті 8, має найвищу юридичну силу, а її норми є нормами прямої дії, суди при розгляді конкретних справ мають оцінювати зміст будь-якого закону чи іншого нормативно-правового акта з точки зору його відповідності Конституції і в усіх необхідних випадках застосовувати Конституцію як акт прямої дії. Судові рішення мають ґрунтуватись на Конституції, а також на чинному законодавстві, яке не суперечить їй. Пряме застосування Конституції у поєднанні з принципом її верховенства над іншими правовими актами неминуче передбачає правомочність судів відмовитись від застосування будь-якого правового акта, який вони визначають як неконституційний в цілому або в частині.

Верховний Суд неодноразово наголошував, зокрема, і в постанові від 10 грудня 2024 року у справі №240/1121/24, ухваленій у складі судової палати з розгляду справ щодо захисту соціальних прав Касаційного адміністративного суду, що суди не повинні застосовувати положення нормативно-правових актів, які не відповідають Конституції та законам України, незалежно від того, чи оскаржувались такі акти в судовому порядку та чи є вони чинними на момент розгляду справи.

У постанові від 04 листопада 2025 року у справі №580/5022/24 судова палата з розгляду справ щодо захисту соціальних прав Касаційного адміністративного суду, розглядаючи цю справу, враховуючи попередні висновки, викладені у постанові Верховного Суду від 10 грудня 2024 року у справі №240/1121/24, ухваленій у складі цієї ж палати, щодо необхідності застосування до правовідносин, пов'язаних з нарахуванням та виплатою пенсії особам з інвалідністю, щодо яких встановлено зв'язок з Чорнобильською катастрофою, норми статті 54 Закону України №796-ХІІ у редакції Закону України №230/96-ВР, констатувала, що додаткова пенсія за шкоду, заподіяну здоров'ю, передбачена статтею 50 Закону України №796-ХІІ, за своєю суттю є додатковою соціальною гарантією для осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, та становить невід'ємну складову позитивного обов'язку держави забезпечити особам з інвалідністю з числа таких постраждалих посилений соціальний захист, у зв'язку з чим як при застосуванні статті 54 Закону України №796-ХІІ для визначення основного розміру пенсії, так і при застосуванні статті 50 цього ж Закону для визначення розміру додаткової пенсії за шкоду, заподіяну здоров'ю, йдеться про соціальні гарантії, закріплені одним і тим самим законом для тієї ж категорії громадян, отже, підхід до тлумачення та застосування зазначених норм має бути єдиним.

Ураховуючи наведене, судова палата з розгляду справ щодо захисту соціальних прав Касаційного адміністративного суду зазначила, що до правовідносин, пов'язаних з

визначенням розміру додаткової пенсії за шкоду, заподіяну здоров'ю норми статті 50 Закону України №796-ХІІ також мають застосовуватись у редакції Закону України №230/96-ВР.

За таких обставин, у постанові від 04 листопада 2025 року у справі №580/5022/24 судова палата з розгляду справ щодо захисту соціальних прав Касаційного адміністративного суду вказала, що правові висновки, викладені в раніше ухвалених постановках Верховного Суду від 13 лютого 2018 року у справі №193/877/16-а, від 08 серпня 2019 року у справі №813/5002/17, від 16 червня 2022 року у справі №644/8266/17 та інших, про те, що додаткова пенсія за шкоду, заподіяну здоров'ю, має нараховуватись та виплачуватись у порядку та розмірах, визначених постановою Кабінету Міністрів України від 23 листопада 2011 року №1210 «Про підвищення рівня соціального захисту громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», є такими, що не ґрунтуються на правильному правозастосуванні.

У зв'язку з наведеним, судова палата з розгляду справ щодо захисту соціальних прав Касаційного адміністративного суду у постанові від 04 листопада 2025 року у справі №580/5022/24 відступила від зазначених висновків та сформулила такі:

1) додаткова пенсія за шкоду, заподіяну здоров'ю, передбачена статтею 50 Закону України №796-ХІІ, за своєю суттю є додатковою соціальною гарантією для осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи та становить невід'ємну складову позитивного обов'язку держави забезпечити особам з інвалідністю з числа таких постраждалих посилений соціальний захист, у зв'язку з чим обмеження такого права є неприпустимим;

2) додаткова пенсія за шкоду, заподіяну здоров'ю особам з інвалідністю, які належать до потерпілих внаслідок Чорнобильської катастрофи категорії 1, має нараховуватись та виплачуватись в порядку та розмірах, визначених статтею 50 Закону України №796-ХІІ у редакції Закону України №230/96-ВР.

Зазначена правова позиція підлягає застосуванню й до правовідносин, що виникли у зв'язку із застосуванням статті 51 Закону № 796-ХІІ, оскільки вона регулює однорідні соціальні гарантії, які розділені законодавцем в різні статті, а саме статті 50 та 51 Закону України № 796-ХІІ.

Застосовуючи до спірних правовідносин правові висновки, викладені в постанові Верховного Суду від 10 грудня 2024 року у справі №240/1121/24, а також висновки судової палати з розгляду справ щодо захисту соціальних прав Касаційного адміністративного суду, наведені в постанові від 04 листопада 2025 року у справі №580/5022/24, суд висновок, що позивач має право на додаткову пенсію за шкоду, заподіяну здоров'ю, у розмірі 30% мінімальної пенсії за віком відповідно до статті 51 Закону України №796-ХІІ у редакції Закону України №230/96-ВР.

З урахуванням наведеного, позов підлягає задоволенню у спосіб прийняття судом рішення про визнання протиправними дій ГУ ПФУ в Житомирській області щодо відмови у перерахунку та виплаті позивачу додаткової пенсії за шкоду, заподіяну здоров'ю, відповідно до статті 51 Закону України №796-ХІІ у редакції Закону України №230/96-ВР, та зобов'язання відповідача здійснити перерахунок та виплату додаткової пенсії за шкоду, заподіяну здоров'ю, відповідно до статті 51 Закону України №796-ХІІ у редакції Закону України №230/96-ВР, у розмірі 30% мінімальної пенсії за віком, з урахуванням раніше виплачених сум.

За відсутності документально підтверджених судових витрат, питання про їх розподіл суд не вирішує.

Керуючись положеннями статей 2, 9, 72-77, 139, 242-246, 251, 262, 263, 292, 293, 295 Кодексу адміністративного судочинства України, суд

вирішив:

Позов

8

задовольнити.

Визнати протиправними дії Головного управління Пенсійного фонду України в Житомирській області щодо відмови у перерахунку та виплаті додаткової пенсії за шкоду, заподіяну здоров'ю, відповідно до статті 51 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» від 28 лютого 1991 року №796-ХІІ у редакції Закону України «Про внесення змін і доповнень до Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» від 06 червня 1996 року №230/96-ВР.

Зобов'язати Головне управління Пенсійного фонду України у Житомирській області здійснити з 21 листопада 2025 року перерахунок та виплату додаткової пенсії за шкоду, заподіяну здоров'ю, відповідно до статті 51 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» від 28 лютого 1991 року №796-ХІІ у редакції Закону України «Про внесення змін і доповнень до Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» від 06 червня 1996 року №230/96-ВР у розмірі 30% мінімальної пенсії за віком, з урахуванням виплачених сум.

Рішення суду набирає законної сили в порядку, визначеному статтею 255 Кодексу адміністративного судочинства України та може бути оскаржене протягом 30 днів з дати його ухвалення шляхом подачі апеляційної скарги безпосередньо до Сьомого апеляційного адміністративного суду.

Суддя

Т.О. Окис

Виготовлено з автоматизованої системи документообігу суду

секретар 93 В.В. Конієва

Влас

